

Začalo to šepotom.
Roztraseným ako detská ruka,
ktorá sa prvýkrát pokúša písať.
Potom ruky podporujúc svojho druhu.
Ak budeš sa potkínať, ja ťa budem dvíhať.

Neboli to vojaci, ani politici v oblekoch
čo za okruhlým stolom kričia svoju pravdu.
Boli to študenti čo všimli si tú krivdu
a boli to umelci čo urobili chrabrý krok.

Učitelia s zakázanými knihami,
matky s plačúcimi deťmi mnohými
ktorým raz chceli darovať slobodný svet.

Keď sa ozvalo prvé cinknutie,
mnohí si mysleli že to je iba vietor.
No vietor nehrá také melódie,
a harmónia táto nesie v sebe vzdor.

Tisíce kovových zubov už odmietlo žuť trávnu
a s fujaricou za chrbtom slovákom prinášajú slávu.
Neboli to guľky čo padali na kamenné námestia,
ale reťaze ktoré hromy sťa.

Nebola to vojna, a predsa sa bojovalo,
nemali sme zbrane, a predsa sa zabíjalo.
Zostali jazvy na námestiach po oceli
a na slovách, čo zabolia ak sa vysloví

Zima tam bola krutá, no nebol cítiť chlad
Ľudia stáli pri sebe, s chlapca sa stal chlap

Ako žeravé uhlíky čo tvrdohlavo mráz tam bijú
oni nechať vodou zhasiť, už sa nenechajú.

Nežná revolúcia nebola jeden deň,
teraz to nie je chvíľa v kalendári.

Je to voľba ľudí, voľba stáť
za všetko čo nám patrí voľba bojovať.

Sloboda nie je pomník,
ktorý necháme zapadnúť prachom,
je to pripomienka ktorá má byť nádejou aj strachom.

Revolúcia sa neskončila,
lebo to nie je dňom v novembri.
Je to sila stáť, odvaha veriť susedovi svojmu,
a hlavne, nepodlahnúť prvému dojmu

Barbora Vangoríková, 15 rokov, Vietor, Školská 2, 018 41 Dubnica nad Váhom, Slovakia